

врѣмя Россия, Германия и Австрия съставихъ въ Берлинъ общи распорѣждания за прѣобразованіята, каквито Портата трѣбвало да введе за прѣдвардвания на безпрестаннитѣ вълнения и показяхъ какви принудителни мѣрки ще Вземжтъ, ако Портата се откаже да изпълни тѣзи преобразования. Англия не се съгласи на това и подбуди Портата да се противи. Насърченитѣ отъ неж Турци изъ веднажъ се впуснахъ да истребватъ мирнитѣ Българи. Тогава Чернагора и Сърбия обявихъ война на Портата. Русекій народъ се впускаше на помощъ на братията си, които съ такова самоотвържение се застъпвахъ за страждущитѣ. А Англия въ това врѣме се трудеше да устрои турскитѣ войски; най-сетнѣ ги устрои, въоружи и множеството на тѣзи войски надви на Сърбитѣ при Дюнишъ. Генералъ Черняевъ отстъпи. Турекитѣ войски бѣхъ готови да нахлуятъ и разоретъ Сърбия; нъ Русекій императоръ съ заплашване на Портата спрѣ това нахлуване и на 20 октомврия 1876 г. биде подписано двумѣсячно примирие между Портата и Сърбия. На 29 октомврий Царѣтъ, въ рѣчьта си, която каза въ Москва, прогласи, че ако Турция не се обѣщае да прекрати притѣсненията на християнитѣ; то онъ ще дѣйствува самостоятелно: а на 1-вий ноемврий се издаде указъ да се мобилизира войската.

Като видѣ, че Россия се приготвява, Англия се помъчи да състави отъ великитѣ държави една Конференция въ Цариградъ, за да се обекди какви мѣрки трѣбва да се земжтъ за да се успокои християнското население въ Турция. Портата тосчасъ се съгласи: защо да не си поговоржтъ! Освѣнъ това, за да покаже, че е готова да въведе разни реформи, тя въ денѣтъ, когато се откри Конференцията, 11 декемврий, обнародва нѣщо като конституция (управление, ограничено отъ сѣимъ или събрание на народнитѣ прѣдставители); нъ смѣло се отказа да приеме и най-кроткитѣ прѣдложения на конференцията, за да се земжтъ нѣкои мѣрки за подобрието животътъ на християнитѣ. На Лондонскій протоколъ (19 марта 1877 г.) тя отговори на 1 апр. съ сжщото отказвание, макаръ тойзи да искаше само да се даде право на мѣстнитѣ агенти на великитѣ държави да надзираватъ върху изпълнението обѣщанията ѝ, а Россия прибавяше още, че трѣбва на дѣло да покаже изпълнението на общественитѣ реформи.

На 12 априлий Царя обяви война на Турция и Русекитѣ войски въ сжщия денъ завзеха Галацъ и Барбошскій мостъ на желѣзницата, а послѣ и всичкото Дунавско прибрѣжие въ